

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3788/2019
27.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Јасика, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1273/19 од 07.05.2019. године, у седници одржаној 27.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1273/19 од 07.05.2019. године и пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 183/17 од 26.11.2018. године, у делу у ком је одлучено о накнади штете на име неисплаћених трошкова исхране и регреса за коришћење годишњег одмора, као и у делу одлуке о трошковима парничног поступка и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење, у укидајућем делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 183/17 од 26.11.2018. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због неисплаћене зараде по основу сменског рада за период од марта 2014. године до јуна 2014. године, исплате појединачне месечне износе са припадајућом каматом, на начин како је то ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу на име накнаде штете за топли оброк и регрес за период од марта 2014. године до августа 2015. године, солидарно исплате појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, ближе означено тим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени ВВ да тужиоцу на име накнаде штете за топли оброк и регрес, за период од септембра 2015. године до новембра 2017. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, ближе означено тим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, одлучено је о трошковима парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1273/19 од 07.05.2019. године, одбијене су, као неосноване, жалбе парничних странака и потврђена је првостепена пресуда. Одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, побијајући другостепену одлуку у делу у ком је одлучено о захтеву за накнаду штете по основу неисплаћене накнаде за топли оброк и регрес, предлажући да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је закључио да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, будући да је Врховни касациони суд у више одлука изразио став у ситуацији када послодавац право запослених на исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, не искаже у платној листи запослених, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању, на коме су засноване побијане одлуке тужилац је био у радном односу код првотуженог почев од 05.02.2003. године, а након статусних промена, по основу Анекса уговора са друготуженим од 01.09.2015. године, код друготуженог ради на пословима Вештачењем је утврђена висина накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, обрачунато применом Колективног уговора првотуженог („Службени гласник РС“ бр.37/95, 7/00), а која одговара износима ближе означеним у изреци првостепене пресуде.

Нижестепеним одлукама је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде регреса за годишњи одмор, као и накнаде на име трошкова исхране у току рада, уз закључак судова да су ови трошкови тужиоцу исплаћени правилно, кроз цену рада, а према општим актима тужених.

Врховни касациони суд налази да је нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право, због чега је чињенично стање остало неправилно утврђено.

Законом о раду прописано је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, а Законом о изменама и допунама Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, поново је прописано и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), а мора бити исказана у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.01.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорити мањи или већи износ регреса и топлог obroка, од онога који је предвиђен Општим колективним

уговором и Законом о раду, али само уколико су донели Одлуку којом су предвидели висину регреса и топлог obroка. Међутим, у конкретном случају тужени у току поступка нису доставили такву одлуку суду, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да иста није ни донета. При том, висина трошкова на име регреса за годишњи одмор и на име трошкова исхране у току рада, мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. Имајући ово у виду, не може се прихватити навод тужених, као ни закључак другостепеног суда, да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да тужени нису могли да се изјасне о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и топли оброк исказан у платној листи запослених (па и тужиоца), како је то прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду. На основу изнетог, произлази закључак да су тужени, у погледу исплате наведених накнада, цитиране законске одредбе примењивали на штету тужиоца.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 3. ЗПП, одлучио као у изреци.

У поновном поступку другостепени суд ће утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**